

2006. március 23., csütörtök

1. sajnálatát fejezi ki, hogy a 10. EFA teljes összege, amelyről az Európai Tanács döntött, nem éri el a Bizottság eredeti kalkulációját;
2. sajnálatát fejezi ki, hogy az igen nagyszámú, a hivatalos fejlesztési támogatások nagyarányú megnövelését elősegítő 2005-ös politikai kötelezettségvállalás nem eredményezte a tagállamok EFA-hoz történő hozzájárulásainak jelentős megnövelését; kiemeli, hogy a 10. EFA javasolt összege a tagállamok GDP-jének mindössze 0,028 %-át tenné ki;
3. helyteleníti, hogy egyrészt a tagállamok elkötelezték magukat a fejlesztési támogatások megnövelése irányába, másrészt azonban ha a 10. EFA összege azon a szinten marad, amelyet az Európai Tanács meghatározott, a Bizottság által kezelt hivatalos fejlesztési támogatások átfogó szintjei 2015-re 19 %-ról 14 %-ra fognak csökkenni, amely a fejlesztési politika tényleges nemzeti szintre való visszakerülését eredményezi;
4. felszólítja a tagállamokat, fontolják meg a 10. EFA-hoz való hozzájárulásuk jelentős növelését;
5. felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, tisztázzák, hogy a jelenleg tárgyalás alatt álló gazdasági partnerségi megállapodások fejlesztési dimenziójának finanszírozására hogyan kerül sor;
6. szorgalmazza, hogy a Tanács újabb pénzüsszeget biztosítson a „segély kereskedelemért” elnevezésű programok számára és ragaszkodik ahhoz, hogy az ilyen programok miatt ne kerüljön sor más fejlesztési kezdeményezésekhez – például a millenniumi fejlesztési célokhoz – rendelt források átcsoportosítására;
7. felszólítja a Tanácsot, biztosítsa, hogy csatlakozásukat követően Románia és Bulgária is kiegészítő jelleggel járuljon hozzá a 10. EFA-hoz;
8. felszólítja a Tanácsot, hogy vegye számításba Kelet-Timor csatlakozását a Cotonou-i Megállapodáshoz, továbbá hogy tekintettel a Cotonou-i Megállapodás Ia. mellékletében foglaltakra, egyértelműen kiegészítő jellegű legyen a támogatás, amelyet ennek az új országnak nyújtanak;
9. felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges, tisztázzák a tengerentúli országokkal és területekkel való együttműködés jövőbeli finanszírozásának kérdését;
10. felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, tisztázzák az Afrikai Unió finanszírozását beleértve azt is, hogy a MEDA-programból milyen mértékű finanszírozás szükséges;
11. emlékeztet arra, hogy valamennyi EFA-kiadásnak összhangban kell állnia a hivatalos fejlesztési támogatásban foglalt alkalmassági szempontokkal, ahogyan azt az OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága meghatározta;
12. felszólítja a Bizottságot, játsszon vezető szerepet a tagállamok közötti koordinációban annak érdekében, hogy javítsa az EU-ból származó, illetve a kétoldalú kapcsolatokon alapuló fejlesztési támogatás eredményességét;
13. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint az Európai Unió tagállamai és az AKCS-országok kormányainak.

P6_TA(2006)0113

A gazdasági partnerségi megállapodások hatása a fejlesztésre

Az Európai Parlament állásfoglalása a gazdasági partnerségi megállapodások (GPM-k) fejlesztési hatásáról (2005/2162(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a 2000. június 23-án Cotonou-ban aláírt, egyrészt az afrikai, karib-tengeri és csendes-óceáni országok (AKCS) csoportja tagjai, másrészt az Európai Közösség és tagállamai között létrejött partnerségi megállapodásra ⁽¹⁾ (Cotonou-i Megállapodás),
- tekintettel az Afrikai Uniónak a gazdasági partnerségi megállapodásokra vonatkozó tárgyalásokról szóló, az Afrikai Unió gazdasági minisztereinek 2005. június 5–9. között Kairóban rendezett 3. rendes konferenciáján tett miniszteri nyilatkozatára,

⁽¹⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

2006. március 23., csütörtök

- tekintettel az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés által a negyedik ülészakán, 2002. március 21-én elfogadott fokvárosi nyilatkozatra ⁽¹⁾,
 - tekintettel az AKCS miniszterek tanácsa 2005. június 21–22-én Brüsszelben tartott 81. ülésén tett nyilatkozatra,
 - tekintettel Sir John Kaputin záró nyilatkozatára, amelyet az AKCS regionális gazdasági partnerségi megállapodások tárgyaló feleinek 2005. október 4-én Londonban tartott ülésén tett,
 - tekintettel a Bizottságnak „A gazdasági partnerségi megállapodások kereskedelmi és fejlesztési vonatkozásai” című, 2005. november 9-i munkadokumentumára (SEC(2005)1459),
 - tekintettel a gazdasági partnerségi megállapodások össz-AKCS–EK szakaszáról szóló, Brüsszelben, 2003. október 2-án kelt közös jelentésre (AKCS/00/118/03 Rev.1, AKCS-EK/NG/43),
 - tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 18-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat (MFC-k) határozza meg a nemzetközi közösség által közösen megállapított kritériumként a szegénység felszámolása érdekében,
 - tekintettel az ENSZ 2005-ös világ-csúcstalálkozójának (Millennium + 5) 2005. szeptember 16-án New Yorkban elfogadott záró dokumentumára ⁽²⁾,
 - tekintettel az ENSZ Jeffrey Sachs professzor által vezetett „millenniumi projekt” munkacsoportjának „Befektetés a fejlődésbe: gyakorlati terv a millenniumi fejlesztési célkitűzések elérésére” című jelentésére,
 - tekintettel a Bizottságnak a 2000–2004-es millenniumi fejlesztési célokról szóló, 2004. október 29-i jelentésére (SEC(2004)1379),
 - tekintettel a Bizottságnak a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása felé való haladás felgyorsítása – Az Európai Unió hozzájárulása című”, 2005. április 12-i közleményére (COM(2005)0132),
 - tekintettel a Bizottságnak a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „Javaslat a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek és a Bizottságnak az Európai Unió fejlesztési politikájáról szóló közös nyilatkozatára – Az Európai Konszenzus” című, 2005. július 13-i közleményére (COM(2005)0311),
 - tekintettel az ENSZ Afrikai Gazdasági Bizottságának „Afrika kereskedelmi lehetőségeinek kibontakoztatása” című, Afrikáról szóló, 2004-es gazdasági jelentésére,
 - tekintettel a Nyolcak Csoportja által Londonban kiadott, a csoport afrikai személyes képviselőinek az afrikai cselekvési terv végrehajtásáról szóló, 2005. július 1-jei előrehaladási jelentésére,
 - tekintettel a Nyolcak Csoportja által Gleneagles-ben kiadott, 2005. július 8-i gleneagles-i közleményre,
 - tekintettel az Általános Ügyek Tanácsának 2005. május 23–24-i következtetéseire,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére (A6-0053/2006),
- A. mivel 1975 és 2000 között a loméi egyezményeken alapultak az EU és az AKCS-országok közötti kereskedelmi kapcsolatok, amelyek biztosították az EU piacához való nem kölcsönös, kedvezményes hozzáférést az AKCS-országok számára;
- B. mivel a Cotonou-i Megállapodás 2000-es aláírása új korszakot nyitott az AKCS–EU-kapcsolatok történetében, beleértve az új kereskedelmi kapcsolatot célzó rendelkezéseket is;
- C. mivel az AKCS–EU-partnerség és a Cotonou-i Megállapodás elsődleges célja az AKCS-országok társadalmi és gazdasági fejlesztési kilátásainak javítása;

⁽¹⁾ HL C 231., 2002.9.27., 63. o.

⁽²⁾ Lásd: <http://www.un.org/summit2005/> és http://www.un.org/ga/59/hl60_plenarymeeting.html.

2006. március 23., csütörtök

- D. mivel az EU továbbra is elkötelezett a millenniumi fejlesztési célok iránt, ezeket csupán a szegénység felszámolásának első lépéseként kell tekinteni;
- E. mivel a Cotonou-i Megállapodás és az EU céljai egyértelműek, ugyanakkor a gazdasági partnerségi megállapodások várt hatását tekintve – mivel az AKCS-országok bizonytalan gazdasági helyzetére és az EU és az AKCS-országok közötti különböző együttműködési szintekre épülnek – e célok elérése tekintetében a gazdasági partnerségi megállapodások szerepét számos szereplő, többek között több afrikai miniszter, néhány európai uniós tagállam és Európa, illetve a fejlődő világ civil társadalma erősen megkérdőjelezte;
- F. mivel az EU-n belüli piaci integrációt a gazdaságilag gyengébb országokat támogató kohéziós intézkedések kísérték;
- G. mivel a Cotonou-i Megállapodás hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az AKCS-államok regionális integrációs kezdeményezéseire kell építeni, mivel a nagyobb regionális piacok megteremtése és az elmélyültebb regionális integráció ösztönzőleg hat a kereskedők és befektetők számára;
- H. mivel a Cotonou-i Megállapodás rögzíti a felek új, a Kereskedelmi Világszervezetnek (WTO) megfelelő kereskedelmi megállapodások megkötésére vonatkozó egyetértését, fokozatosan megszüntetve a köztük fennálló kereskedelmi akadályokat és kibővíve az együttműködést a kereskedelem vonatkozásában fontos valamennyi területen;
- I. mivel a meglévő kereskedelmi megállapodásokra (a Cotonou-i Megállapodásnak a „Kereskedelmi rendszer, amelyet a 37. cikk (1) bekezdésében említett előkészítő időszak során kell alkalmazni” című V. melléklete) WTO-mentesség vonatkozik, amelynek lejáratá 2007 végén esedékes;
- J. mivel a gazdasági partnerségi megállapodások feladata az EU tagállamai és az AKCS-országok közötti új kereskedelmi kapcsolatok meghatározása lenne, ám az egyenlőtlen partnerek közötti kereskedelem liberalizálása mint fejlesztési eszköz eredménytelennek, sőt károsnak bizonyult a történelem során;
- K. mivel a gazdasági partnerségi megállapodások regionális vonatkozása létfontosságú nemcsak az észak-dél, hanem a dél-dél irányú kereskedelem megerősítése szempontjából is;
- L. mivel az AKCS legkevésbé fejlett országai hozzáférést kaptak az EU piacaihoz a „fegyver kivételével mindent” elv alapján;
- M. mivel a Cotonou-i Megállapodás 19. cikke értelmében az AKCS–EU együttműködési keretet az egyes AKCS-országok egyedi körülményeihez lehet igazítani;
- N. mivel a 2005. novemberi Európai Tanács következtetéseiben az EU-tagállamok megállapodtak a fokozottabb nyomon követési mechanizmus létrehozásáról és végrehajtásáról a gazdasági partnerségi megállapodások folyamatán belül kitűzött fejlesztési célkitűzések felé történő előrehaladás mérése céljából;
- O. mivel a Cotonou-i Megállapodás 37. cikkének (6) bekezdése értelmében az AKCS-országoknak joguk van a gazdasági partnerségi megállapodásokkal szemben alternatív megoldásokat keresni;
- P. mivel a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalások negyedik évükben tartanak, mindamelllett úgy tűnik, még számos akadály megmarad, amennyiben 2007. december 31-én le akarják zárni a tárgyalásokat, ahogy az a Cotonou-i Megállapodásban szerepel; mivel a GATT XXIV. cikke egy szabadkereskedelmi térség „ésszerű időtartam alatt történő” teljes létrehozására vonatkozó tervet és ütemezést ír elő;
1. tudásban van annak, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalások abból az igényből erednek, hogy az AKCS–EU gazdasági kapcsolatokat a WTO-szabályokkal összhangba hozzák; felhívja a Bizottságot annak felügyeletére, hogy ez az összhangteremtés ne helyettesítse az általános fejlesztési célt; úgy véli, hogy az összhang a fejlődő országok közötti szövetséggel is elérhető, a jobb fejlesztési együttműködést célzó WTO-szabályozás javításával;

2006. március 23., csütörtök

2. úgy véli, hogy a megfelelően kialakított gazdasági partnerségi megállapodások lehetőséget kínálnak az AKCS–EU kereskedelmi kapcsolatok újjáélesztésére, elősegítik az AKCS-országok gazdasági diverzifikációját és regionális integrációját, valamint csökkentik az AKCS-országokban meglévő szegénységet;
3. üdvözli a Bizottság részéről annak többszöri hangsúlyozását, hogy a fejlesztés maradjon bármely gazdasági partnerségi megállapodás elsődleges célja;
4. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásra/szabadkereskedelmi megállapodásra irányuló tárgyalások elindulása, illetve ezek lényeges szakaszainak elérése a legtöbb AKCS-országban valós demokratikus vita nélkül következik be; felszólít ezért a civil társadalom, a jogalkotók és a kormányzati intézmények bevonásával történő valós nyilvános vitára – és megfelelő visszajelzési és konzultációs mechanizmusokra e helyzet megfordítása és a demokratikus részvétel lehetővé tétele érdekében;
5. úgy véli, hogy e fejlesztési célok elérése érdekében a gazdasági partnerségi megállapodásoknak elő kell mozdítaniuk a jó gazdasági irányítást, támogatniuk kell az AKCS-országok gazdaságainak regionális integrációját és magasabb szintű beruházásokat kell az AKCS-országokba vonzani és fenntartani;
6. ennek következtében felhívja a Bizottságot és az AKCS-régiókat, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokat a következő elvek szerint alakítsák: az AKCS-országok érdekét szolgáló aránytalanság; az AKCS-országok regionális integrációjának támogatása; megfelelő, kiszámítható gazdasági és beruházási támogatási keret kialakítása az AKCS-régiókban;
7. rámutat azonban az eddigi tárgyalások során a konkrét fejlődésbarát eredmények hiányára, ami megmutatkozik az AKCS-országok azzal kapcsolatos növekvő aggodalmában és elégedetlenségében is, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások eredményezte konkrét haszon eléréséhez szükséges fejlődést támogató intézkedések – mint például a fejlesztési együttműködésre való kötelezettségvállalások, a kedvezmények leépítése hatásainak legyőzésére, technológiaátadásra és jobb versenyképességre irányuló konkrét kiigazító intézkedések – bevezetése elmaradt;
8. hangsúlyozza, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásra irányuló tárgyalások eredményeinek eleendő alkalmazkodási időt kell nyújtaniuk az AKCS-termelők hazai és regionális piaci számára, és biztosítaniuk kell az AKCS-országok számára a saját fejlesztési stratégiáik követéséhez szükséges politikai mozgásteret;
9. sürgeti a Bizottságot, hogy cselekedjen a szegénység felszámolására irányuló cotonou-i célkitűzés szerint, és támogassa minden regionális csoport szociális és gazdasági fejlődését, különösen az egyes csoportok gazdaságilag gyengébb országait, amelyek egyébként kirekesztődhetnek, és fogadja el a nagyobb rugalmasság szükséges voltát – a progresszív kereskedelmi nyitásra vonatkozó tárgyalások menetrendjét, az átmeneti időszak hosszát és a termékkála fokát illetően –, amennyiben a gazdasági partnerségi megállapodások általános célja a hosszú távú fenntartható fejlődés; hangsúlyozza, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásoknak segíteniük kell az AKCS-országok beilleszkedését a világgazdaságba, a kereskedelmen keresztül ösztönözve a fejlődést és figyelembe véve az AKCS-országok gazdasági különbségeit;
10. hangsúlyozza, hogy a fejlesztési politikáról szóló nyilatkozat (DPS), és különösen annak (36) bekezdése iránymutatást ad a gazdasági partnerségi megállapodások tárgyaló feleinek; e tekintetben sürgeti a Kereskedelmi Főigazgatóságot az aszimmetria és a rugalmasság elvéhez való igazodásra, hogy a „fejlődő országok maguk dönthessenek és hozhassanak reformokat kereskedelmi politikájukról szélesebb körű nemzeti fejlesztési terveikkel összhangban”, és arra, hogy tárgyalási stratégiáját teljes mértékben igazítsa a fejlesztési politikai koherenciára vonatkozó átfogó DPS-elvhez;
11. hangsúlyozza a fejlődést és a demokráciát célzó közszolgálat fontosságát, ezért felkéri a Bizottságot, hogy mindig kezelje prioritásként a mindenki számára megfizethető hozzáférést a liberalizáció elősegítésének vagy egyéb lehetőségek mérlegelése során, olyan területeken, mint a vízellátás és a higiénia, az egészségügy, az oktatás, a közlekedés és az energiaszektor;
12. elismeri az EU és az AKCS lényegesen eltérő gazdasági fejlettségi szintjét, ezért komoly aggodalommal tölti el, hogy az EU és az AKCS közötti túl gyors kölcsönös kereskedelmi liberalizáció káros hatással lehet a sérülékeny AKCS-gazdaságokra, éppen akkor, amikor a nemzetközi közösségnek a lehető legtöbbet meg kellene tennie az országok támogatására a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében; és ezért felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az AKCS-országok a gazdasági partnerségi megállapodásokban kapják meg a különleges és megkülönböztetett elbánást a Cotonou-i Megállapodás 34. cikkének (4) bekezdése szerint;

2006. március 23., csütörtök

13. hangsúlyozza, hogy a munkavállalók jogainak tiszteletben tartása lényeges eleme a szegénység elleni küzdelemnek és a millenniumi fejlesztési célok elérésének, mivel ösztönzi a fenntartható megélhetés fejlesztését és az olyan szociális feltételeket, amelyek keretében az egyenlőség és a demokrácia megerősíthető;
14. hangsúlyozza, hogy a loméi egyezmények nem voltak képesek az AKCS-országok megfelelő fejlődését ösztönözni, valamint hogy a jobb piaci hozzáférés önmagában nem elegendő a fejlődés ösztönzésére, és hogy a kedvezmények leépítése miatt új eszközök szükségesek; hangsúlyozza azonban, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások nem lesznek sikeresebbek, ha nem irányulnak teljes mértékben a fenntartható fejlődésre és ezért felhívja a gazdasági partnerségi megállapodások tárgyaló feleit, hogy valóban teremtsenek új, jobb piaci hozzáférési lehetőségeket az AKCS-országokból származó termékek és szolgáltatások kivételére;
15. hangsúlyozza a termékdiverzifikálás és a hozzáadott értéket teremtő termelés ösztönzésére irányuló bizottsági kezdeményezések fontosságát;
16. sürgeti a Bizottságot, hogy amennyiben megvalósítható, támogassa a termelőknek az árképzésbe való bevonását és abban való részvételüket célzó mechanizmusokat, a Cotonou-i Megállapodás összefoglalásában előírtaknak megfelelően; felszólítja az EU-t, hogy támogassa a tisztességes kereskedelmet, mint olyan mechanizmust, amely alkalmas a kis és a marginalizált, valamint a szegény munkavállalók körülményeinek javítására;
17. sürgeti a Bizottságot, hogy vegye figyelembe az AKCS-államok vámtarifákból származó jövedelmének költségvetési jelentőségét, amely jövedelem nagymértékben csökkenni fog az EU-val kötött kölcsönöségi megállapodás nyomán; felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot a teljes kölcsönös piacnyitást megelőző, átfogó fiskális reformprogramokra és finanszírozza azokat; felszólít a WTO-szabályokkal összhangban lévő biztosítéki mechanizmusok bevezetésére, amelyek ideiglenes behozatali korlátozásokat tesznek lehetővé, amennyiben a hazai ipart kár éri az import hullámzása miatt, vagy fennáll ennek veszélye;
18. elismeri a jövedelmekiesés egyéb közvetlen adókkal vagy HÉA-val való pótlásának lehetőségét, de hangsúlyozza, hogy néhány hasonló adórendszer regresszív jellege aránytalan terhet ró a szegényekre, valamint hogy bevezetésük és gyakorlati alkalmazásuk technikai problémákat vet fel;
19. felszólítja a Bizottságot biztosítéki mechanizmus bevezetésére a gazdasági partnerségi megállapodásokban annak érdekében, hogy az AKCS-országok megkapják a szükséges politikai mozgásteret, valamint hogy – ha szükséges – lépéseket tehessen a kifizetés egyensúlyának nehézségei vagy makrogazdasági krízis esetén;
20. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a Bizottság teljesítse a Barroso úr által tett, a fejlődő országok kereskedelmének támogatására nyújtandó 1 milliárd eurós kötelezettségvállalást, és az Európai Fejlesztési Alap meglévő kötelezettségvállalásai mellett további összegek biztosítására szólít fel, amelyeket szükség esetén rendelkezésre kell bocsátani; sajnálattal veszi tudomásul, hogy mind ennek, mind a cukorjegyzőkönyv országainak ígért, a javaslat szerint évi 190 millió euró rendelkezésre bocsátása nem megfelelő módon történt a következő pénzügyi tervekhez kapcsolódó tanácsai megállapodásban;
21. megjegyyezve a beruházás fontosságát az AKCS-országok gazdasági fejlődése terén, sürgeti, hogy a Bizottság törekedjen változtatásra az Európai Beruházási Bank beruházási eszközei tekintetében, tegye lehetővé, hogy azok kiegészítő és a fejlesztést szolgáló beruházást is ösztönözzenek;
22. az oktatás és az infrastruktúra javítását az AKCS-országok piacainak megnyitásához szükséges előfeltételnek tartja, és ezért felkéri a Bizottságot, hogy biztosítson bővebb forrásokat, illetve hozzon létre egy, a korábbi kifizetéseket lehetővé tevő mechanizmust az AKCS-országok számára a kínálati oldali korlátozásoknak, a KAP-reform külső hatásainak és az EU-szabályozás egyre komolyabb elvárásainak kezelése érdekében;
23. felszólítja a Bizottságot, hogy legyen megkülönböztetett figyelemmel a legkevésbé fejlett országok szükségleteire, és biztosítson megfelelő támogatást a kapacitásteremtésnek, illetve foglalkozzon a kínálati oldali korlátozásokkal annak lehetővé tétele érdekében, hogy az említett országok a „fegyver kivételével mindent” elv szerinti piaci hozzáférést kihasználhassák;
24. kéri az AKCS-országok vezetőit, hogy használják fel hatékonyabban forrásaikat a nagyobb felelősségvállalás, jó kormányzás és demokrácia keretein belül;

2006. március 23., csütörtök

25. felhív arra, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások keretében elvégzendő bármilyen liberalizációt kössék bizonyos fejlesztési célok eléréséhez, és minden esetleges járulékos költség fedezésére megfelelő források hozzárendeléséhez;
26. hangsúlyozza az alapvető, régióon belüli integráció megvalósításának jelentőségét, mielőtt a régiók közötti integrációs program elindulna;
27. ragaszkodik ahhoz, hogy a kereskedelmi vonatkozású támogatás időszerű és hatékony rendelkezésre bocsátását garantálják az AKCS-országoknak és -régióknak kereskedelmi kapacitásuk erősítésére a gazdasági partnerségi megállapodások előkészítése során;
28. megjegyzi, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalások bizonyos esetekben új regionális gazdasági csoportok létrejöttéhez vezettek, amelyek különböző fejlettségi szinten álló országokat tömörítettek, ami nehézségeket okozott az AKCS-országokban és hozzájárult a regionális gazdasági közösségek átfedő jellegének kialakulásához;
29. üdvözli a gazdasági partnerségi megállapodások által ösztönzött és a Cotonou-i Megállapodás által prioritásként kezelt regionális integrációs folyamatok szerepét az országoknak belső piacaik kialakításában nyújtott segítségben, a befektetők odavonzásában és a kínálati oldali korlátozások kezelésében; felszólítja azonban a Bizottságot, hogy vegye figyelembe az átmeneti időszakok szükségességét a stratégiai termékek és iparágak védelme érdekében, valamint hogy vezessen be a WTO-szabályokkal összhangban lévő védőmechanizmusokat és találjon kompenzációs módot a vámbevételek kiesésére;
30. emlékezteti a Bizottságot, hogy nem feltétlenül valószínűsíthető meg valamennyi regionális csoport számára, hogy megkezdje az EU-val kötött aszimmetrikusan kölcsönös szabadkereskedelmi megállapodás fokozatos végrehajtását 2008-ig, kivéve, ha megfelelő támogató intézkedéseket hoznak;
31. felszólítja a Bizottságot a gazdasági partnerségi megállapodások kereskedelmi vonatkozású tartalma közötti nagyobb fokú koherencia és kohézió, a kísérő és kiigazítási intézkedések, valamint a támogatás időszerű és hatékony biztosítására; és felszólítja a Fejlesztési Főigazgatóság, a Kereskedelmi Főigazgatóság, az Europe Aid – Együttműködési Hivatal és a Külsőkapcsolati Főigazgatóság, valamint az EU-tagállamok közötti fokozottabb együttműködésre a gazdasági partnerségi megállapodások fejlesztési támogatása legmegfelelőbb módjának kialakítása érdekében;
32. sürgeti a Bizottságot, hogy összpontosítsa figyelmét az AKCS-országok termelési és fejlődési kapacitásainak növelésére, prioritásként kezelve ezeket;
33. helyteleníti a gazdasági partnerségi tárgyalások összes AKCS-országot magában foglaló kezdeti fázisának gyorsaságát, és sajnálja, hogy akkor nem sikerült valódi eredményeket elérni;
34. úgy véli, hogy az AKCS-titkárságnak az e tárgyalások koordinációjában játszott szerepét meg kell erősíteni, ha ez releváns információval szolgálna az egyes AKCS-régiókban folyó tárgyalások helyzetéről;
35. felhívja a Bizottságot, hogy vegye tekintetbe az AKCS-országok vezetőinek kívánságát, amennyiben újra akarják kezdeni az összes AKCS-országot magában foglaló fázist és meg akarják oldani a fennmaradt eltéréseket;
36. felhívja a Bizottságot, hogy kezdjen el kidolgozni alternatívákat annak érdekében, hogy az AKCS-országok a megfelelő információk birtokában dönthessenek, és fontolja meg különösen a GSP+ (általános preferenciarendszer) jobb megvalósítását;
37. emlékeztet arra, hogy a Cotonou-i Megállapodás előírja, hogy amennyiben egy ország vagy régió nem kíván részt venni gazdasági partnerségi megállapodásban/szabadkereskedelmi megállapodásban, ez számára nem jelenthet hátrányt a piaci hozzáférés tekintetében; felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg valamennyi alternatív lehetőséget, ideértve a nem kölcsönös megállapodásokat is, a Cotonou-i Megállapodás 37. cikkének (6) bekezdésében foglaltak szerint, amely rendelkezést tiszteletben kell tartani, amennyiben az AKCS-országok elfogadják;
38. megjegyzi, hogy a nagyobb rugalmasság szorgalmazása érdekében a Cotonou-i Egyezmény szellemének megfelelően a Bizottságnak és az AKCS-országoknak partnerként kell együtt dolgozniuk azért, hogy elérjék az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény XXIV. cikkének fejlődésbarát átdolgozását és a nem kölcsönös gazdasági partnerségi megállapodásokra is lehetőség nyíljon; ezért felhívja a Bizottságot annak megfontolására, hogy az EU és az AKCS-országok együttesen elég nagy csoportot képeznek ahhoz, hogy a WTO-szabályozások reformját követelhessek, a szabályok igazságosabbá tétele és a fejlődő országok, illetve a kis európai gyártók szükségleteinek jobban megfelelővé tétele érdekében;

2006. március 23., csütörtök

39. sürgeti a Bizottságot, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokra vonatkozó tárgyalások során addig ne kezdjen beruházásokba, versenyre vonatkozó szabályokba és közbeszerzésekbe, amíg nem jutottak tényleges konszenzusra az AKCS-régiókkal;

40. nagyobb átláthatóságra szólít fel a tárgyalások előrehaladása és tartalma, illetve a gazdasági partnerségi megállapodásokkal kapcsolatos fejlesztési támogatás nyújtása tekintetében, valamint az AKCS-országok civil társadalmi szereplőinek, a magánszektornak, a nemzeti szintű parlamenteknek, az önkormányzatoknak, az Európai Parlamentnek és az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésének tárgyalásokba történő fokozottabb bevonására;

41. üdvözli a gazdasági partnerségi megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalások felülvizsgálatát, ami 2006-ban esedékes, ahogy arról a Cotonou-i Megállapodás 37. cikkének (4) bekezdése rendelkezik, és bízik abban, hogy ezt lehetőségnek tekintik majd arra, hogy átfogó és valódi vizsgálatba kezdjenek arról, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások milyen mértékben ösztönzik a szegénység megszüntetéséhez és a hosszú távú társadalmi és gazdasági fejlődéshez szükséges feltételeket;

42. emlékeztet az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlése egyhangúan elfogadott fokvárosi nyilatkozatára, amely teljesítménymutatók felállítására szólított fel, amelyekhez mérve meg lehet majd vizsgálni az AKCS–EU kereskedelmi megállapodások levezetését és eredményeit, és támogatásáról biztosítja azt; továbbá felszólít az ilyen teljesítménymutatóknak az előrehaladás vonatkozásában tett valamennyi felülvizsgálat során történő alkalmazására;

43. sürgeti a Bizottságot, hogy haladjon tovább ebben az irányban, valósítson meg egy új nyomon követési mechanizmust a parlamenti képviselők és a civil társadalom teljes bevonásával a politikai ellenőrzés és a fejlesztési célokhoz vagy a felállított teljesítménymutatókhoz mért elszámoltathatóság biztosítása érdekében;

44. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, az EU-tagállamok és az AKCS-országok kormányainak, az AKCS–EU Tanácsnak és az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésének.

P6_TA(2006)0114

Európai politikai pártok

Az Európai Parlament állásfoglalása az európai politikai pártokról (2005/2224(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 191. cikkére és az Európai Unió alapjogi chartája 12. cikkének (2) bekezdésére, valamint az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (4) bekezdésére,
- tekintettel az európai alkotmány létrehozásáról szóló szerződés I-46. cikkének (4) bekezdésére,
- tekintettel az európai szintű politikai pártokra vonatkozó szabályokról és finanszírozásukról szóló, 2003. novemberi 4-i 2004/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre⁽¹⁾ (a továbbiakban: a rendelet), különösen annak 12. cikkére,
- tekintettel főtítkárának az Elnökség számára az európai szintű pártok finanszírozásáról az Elnökségnek a rendelet végrehajtási rendelkezéseiről szóló, 2004. március 29-i határozatának 15. cikke alapján készített 2005. szeptember 21-i jelentésére⁽²⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel az Alkotmányügyi Bizottság jelentésére és a Jogi Bizottság véleményére (A6-0042/2006),

⁽¹⁾ HL L 297., 2003.11.15., 1. o.

⁽²⁾ PE 362.124/BUR/Ann.2.